

ENGELBERT PRIM

BOŽÍ MLÝN *s TURBEM*

V PROPASTECH STÍNŮ

VĚDECKOFANTASTICKÝ ROMÁN

BOŽÍ MILÝ *s TURBEN*

**V PROPASTECH
STÍNŮ**

ENGELBERT PRIM

BOŽÍ MILÝN s TURBEN

**V PROPASTECH
STÍNŮ**

© Engelbert Prim, 2026

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2026

Cover illustration © Vojta Rejl, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0272-2 (print)

ISBN 978-80-278-1640-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1641-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1642-2 (pdf)

V MINULÉM DÍLE

Plamínek v ústí hlavně na mě spiklenecky mrknul.

Zvuk výstřelu zazněl jako soudcovské kladívko na... no, na té dřevěné destičce.

Kabát jsem měl rozepnutý, ale proti puškové střele by kroužková zbroj stejně neměla šanci. Projektil mě trefil v trojúhelníku pod hrudní kostí. Otřel se o bránici, líznul žaludek, našel si skulinku mezi břišní aortou a dolní dutou žílou, a aniž by napáchal nějaké větší škody, dorazil k páteři. Roztříštil jedenáctý hrudní obratel a zdeformovaný nárazem pak společně s úlomky kostí přetřel míchu a rozdělil páteř dokonale na dvě části. Do nohou mi projela dvě bolestivá šlehnutí vysokým napětím. Pak už to vůbec nebolelo. Snad že nadledviny už s provinilým výrazem pumpovaly adrenalin do krve. Svaly na nohách poslaly mozků chybové hlášení, ale to už nedorazilo. Fakt, že mě ty dvě cizí věci v mých kapsáčkách přestaly poslouchat, a kinetická síla střely se postaraly o to, že jsem se složil na schůdky u karavanu jako žok slámy. Ale ruce byly ještě pořád pod mou kontrolou a v dlaních jsem ucítil pažby zbraní. To mi připadalo jako pořád ještě slušné vyhlídky. Jak jsem tahal pistole z pouzder, automaticky jsem kontroloval, že mám obě pojistky dole. Zároveň jsem se po pádu orientoval v prostoru a hledal Řezní-

kův ksicht. Jo, to bude támhle, jak se zase něco zablesklo.

Druhá pušková střela mi vnikla do levého oka, kterým v cákanci sklivce hladce proplula, očním důlkem pokračovala do dutiny lebeční, prosvitěla levou mozkovou hemisférou, a protože se po cestě neměla o co zdeformovat, malou dírkou zase vylétla z hlavy ven.

Moje vyhlídky se smrskly na jedinou. Vyhlídku na věčnost.

Svět explodoval do pestrobarevného kaleidoskopického mišmaše, potom všechny barvy přešly do jediné, oslnivě bílé, a pak to celé někdo vypnul.

Zatracená záležitost. Zastřelili mě.

A nedost na tom, že jsem byl proděravělý jako cvičný terč, navíc mě sundal zrovna Řezník! Jeden z největších zmrďů, co kdy chodili po téhle planetě. Dlouhé roky jsem ho naháněl po zpustošené Evropě, vždycky mi unikl. Nakonec jsem to vzdal, zašil se na Zahradě a najednou, po letech, když už jsem v to ani nedoufal, jsme na sebe znova narazili. A jak jinak, stojící zase proti sobě. Z tohohle posledního setkání jsem ale nevyšel dvakrát nejlíp. Nejen že jsem nezachránil chudáka vojína Bártovou, navíc mi ten zmetek prostřelil hlavu. Jo, uznávám, zabodoval. Nikdy jsem taky netvrdil, že je neschopný. Kdysi to byl fakt řezník, nařachaný, docela sympatický týpek, co jsem se s ním zdravil v hospodě U Pivoje. Jenže pak

vstoupil do Sousedských milicí, původně organizace nasraných sousedů, která měla na programu řešit takové věci jako problém s gangem mladistvých, přepadávajících jen tak pro zábavu v Letenských sadech důchodce, prevenci krádeží a vloupání do aut, opilce, kteří v noci kvůli debilnímu plošnému zákazu kouření halekali před hospodama místo uvnitř, a mimo jiné i čím dál drzejší projevy té nepřizpůsobivější čili viditelnější části muslimské komunity; obtěžování žen a dívek na ulicích a jejich první pokusy o šaría hlídky. Což byl i důvod, proč se k nim časem začali přidávat lidi s poněkud odlišnou motivací, kteří nakonec tuhle skupinu transformovali v bandu zfanatizovaných nácků a rasistů – těžko oddělit jedny od druhých –, která nakonec v Pevnosti Letná, v jedné z posledních přeživších zón vybudovaných v Praze po vypuknutí nákazy Magdeburgu, čtyři roky po pandemii zosnovala převrat. A musím přiznat, že úspěšný. To jsme se s Řezníkem spolu poprvé pustili do křížku. Tuhý protivník. Inteligentní, houževnatý, bezohledný, krutý, s mimořádnou schopností včas mizet, když to s ním začne vypadatbledě. Ufíkl jsem mu ucho, skalpoval pleš, udělal amatérskou tracheotomii, ustřelil prst, prohodil ho oknem na ulici – všechno ustál. Když tak o tom přemýšlím, tehdy mě asi přestal mít rád.

Jo, měl jsem se na ty stopy včera vykašlat. Šlo se po nich hezky, o tom žádná, stezka byla nádherně prosekaná, ale jak odbočily na východ, měl jsem si jít po svém. Tam, kam jsem původně směřoval, k Bláníku za Otou Mourkem, pro kterého jsem měl v ba-

tohu semena starých odrůd kokořínských slivoní a nešlechtěných mrkví. Držet se svého plánu, býval by mi Řezník neprohnal kulku hlavou. Jenže když zjistíte, že je někdo v nesnázích – a podle stop dvojice pronásledovaná čtyřmi Boháči v nesnázích byla –, a když už vám jednou říkají Boží mlýn s turbem, prostě si neumíte pomoci. Ta přezdívková se pro mě postupem času stala až tak nějak zavazující. Kromě toho, kdybych se do toho nenamontoval, měl by to místo mě nejspíš za sebou Karel – a co on, tomu už táhlo na osmdesát, stejně jako mně –, ale hlavně by to odnesla jeho vnučka. Mladěounká, krásných patnáct, život před sebou... Jo, jasně, ve světě zdecimovaném pandemií Magdeburgu a EMP bombami, ale i tak. Od Velkého průseru to bylo už dvaadvacet let, život si pomalu nacházel cestičky, jak se vracet k normálu. A možná i k něčemu lepšímu.

Kdyby se najednou po všech těch letech nezjevila z pohřebiště dějin se vynořivší Konsolidovaná česká republika a její Spojené bezpečnostní složky.

A Řezník.

II. **V PROPASTECH STÍNŮ**

Samozřejmě jsem o ní přemýšlel. O smrti. Jaké to asi bude. Vzpomínám si, jak mi bylo deset, na den přesně, měl jsem narozeniny. Seděl jsem sám v se-tmělém pokoji našeho vinohradského bytu, oslava už asi proběhla, protože byl všude klid, místnost osvět-lovala jen puštěná černobílá televize, kterou jsem ale v tu chvíli moc nevnímal. Přemýšlel jsem o své smrti. A tenkrát jsem si řekl: „Tak, je ti deset. A nic jsi neza-žil. Ještě osmkrát devětkrát to samý a umřeš.“

Myslím, na desetileté dítě docela hluboká myšlenka.

Představoval jsem si v té době, že až umřu, budu ležet v černém kabátě uprostřed cestičky mezi hroby na Olšanech a lidi kolem mě budou nevšimavě chodit, překračovat mě a obcházet. Byla to samozřejmě meta-fora. Šlo o to, že až umřu, což je pro jednoho, dalo by se říct, docela zlomová událost, ostatní to nijak zvlášť nepocítí. Možná pár nejbližších a pár kamarádů, na chvíli. Ženské si pobřečí, chlapi poskládají ksichty do vážného výrazu, řeknou něco jako: „Odpočívej v pokoji!“ nebo: „Byla s ním prdel“ nebo: „Pozdravuj nahoře!“ nebo „Pozdravuj dole!“, ale dál si budou žít své životy, jako by se nic nestalo. A ono se vlastně opravdu nic nestane. Svět okolo nezmizí. Bude fun-govat dál i beze mě.

A tohle pro mě od té doby byla vlastní smrt. Svět beze mě.

Takže teď to teda bylo tady.

Ale bylo to... divné.

Nejvíc ze všeho bych asi čekal NIC. Nicotu. Něco, kde už neexistují pojmy jako „nejvíc“, „ze“, „všeho“, „bych“, „asi“, „čekal“ a „nic“. Ale takovéhle NIC to nebylo. I když se mu to docela blížilo, přesto to bylo pořád NĚCO. I když neznámé, jiné, divné.

A když už teda ohledně NIC nic, další na řadě by byly na mém žebříčku očekávání takové ty věci, jako třeba tunel směřující k oslnivému světlu, tribunál jako v té Čapkově povídce, všeobjímající smíření, ten slavný okamžik, kdy vám proběhne hlavou celý život, ale z těchtohle věcí – nic. Jenom to neuchopitelné NĚCO. Bylo to něco... Ono se to blbě popisuje, protože popisuju nepopsatelné naprosto nevhodným jazykem. Věci, pro které neexistují slova, se snažím popsat slovy. Pochody, které není možné vysvětlit větou, souvětím nebo celým esejem, popisuju větami složenými z těch nedostatečných slov. Ale co dělat, když k telepatii se evoluce ještě nedoplácala.

Bylo to něco mezi stavem, prožitkem, momentem v čase a věčnostmi současně, samotnou existencí, uvědoměním si konečného odpojení a souběžného napojení na VŠECHNO, nepatrným místem uprostřed vesmíru a celým vesmírem v jednom nepatrném bodě zároveň, ale ani jedna z těch věcí se nedá chápat v běžném slova smyslu. Jako by to všechno byly nějaké sféry oddělené od sebe tenoučkou blankou, přesto neoddělitelně spojené a prostupující jedna druhou.

Jako dimenze světů existujících na jednom místě, v jednom čase, vnořených do sebe, ale přesto od sebe oddělených nepřekonatelnou bariérou.

Nebyl to stav bez vědomí ani bezvědomí, ale stav plného vědomí bez zakotvení, bez osobnosti. Vědomí těkající všude a současně nikde konkrétně. Vědomí nikoho na území nikoho, kterým poletovaly rezidua pocitů.

Reziduum očekávání. Jo, něco takového tam asi bylo. Očekávání, co bude dál? Ale dál? Na místě, kde možná čas ani neplyne?

Reziduum dezorientace. Kde jsem? Kdo jsem? Kdy jsem? A vůbec – jsem? Myslím, tedy jsem? Nebo myslím, přestože nejsem?

Reziduum odevzdání. Nechat se nést proudem, bez vlastního snažení kamkoli směřovat.

Reziduum strachu. Nebylo ho zas tolik, ale přesto tam taky byl. Strach z neznáma. Jako když jdete prvně do školy. Nebo jedete vlakem někam do prdele na Slovensko s povolávkem v kapse.

Byl to koktejl toho všeho, kdy se poměr ingrediencí neustále měnil.

Ale všemu tomu vévodil vztek. Objevoval se a mizel v mohutných vlnách ve stále se zkracujících intervalech, až nakonec zůstal trvale na pozadí všeho. Všudypřítomný vztek. A tohle nebylo reziduum. Vztek byl zřetelný. V duchovním těle vězící rozpálené kopí, které ne a ne vychladnout. Pocit nedokončenosti. Něco bylo na tom ztraceném světě špatně, mělo se to napravit, ale zůstalo to v nepořádku. Ve fatálním nesouladu. Ale v tomhle stavu vědomí nešlo určit

příčinu, byl tu jen ten pocit. Jako když se ráno probudíte a po snu, který si nepamatujete, ve vás zůstane pohoda nebo neklid. Neopodstatněný jásos duše nebo smutek bez důvodu. Stejně tak tady a teď, ať už to bylo kdekoli a kdykoli, přetrvával ten pocit vzteku. Na hranici vědomí, hned za horizontem, unikající s každým krokem k němu stále dál a dál, zneklidňující a rozčilující. Jako by život byl ten zapomenutý sen a něco neuchopitelného z něj se přeneslo sem.

Jelikož jsem neměl osobnost čili ani žádné své vlastní touhy nebo cokoli spojeného s nějakým já a jeho chtěním, pohybem, směřováním, myšlením, činností, dá se jen stěží hovořit o tom, že *jsem* něco *udělal*, nebo se někam *přemístil*, nebo na něco *pomyslel*, ale pravdou je, že *jsem* nějak, z nějakého těžko popsatelného důvodu *zainteragoval* s tou blankou oddělující ty nedefinovatelné součásti tohohle nedefinovatelného místa, stavu, něčeho... Snad že *jsem* ji *nechápal* a *připadala mi* nějak svazující a znepokojující. Snad že *jsem* pořád *pociťoval* kromě těch reziduů i ten nereziduální vztek. A ta bariéra mezi sférami byla nějaký ekvivalent pout. A nějak nedefinovatelně *mě srála* a *odpuzovala* a *přitahovala* a *zajímala* zároveň. Ať tak nebo tak, prostě *jsem se jí dotkl*, *odrazil se*, znovu *se jí dotkl*, a znovu *narazil*. Působila neproniknutelně. A *já* najednou zcela jasně *věděl*, že je to překážka, kterou je potřeba překonat. *Zkusil jsem* to znovu. Bez úspěchu. Ale tam za tou bariérou bylo řešení té nedokončenosti. Takže znovu. Musel *jsem* ji překonat. A znovu. Bylo potřeba se dostat skrz. A znovu. A znovu bez úspěchu. Načež *mě*

ovládl vztek. Ten můj nereziduální, všudypřítomný vztek. Narostl, zaplnil celé jsoucní, pohltit i mě, a nějak mě nabil. *Vrazil jsem* do té bariéry mezi sférami s novou silou. A *nabíty* tím vztekem *jsem překonal* její odpor. *Prohnul* jí. *Napojil se* na ni. Bylo to kraťouchké spojení. Tak krátké, že než *jsem si ho uvědomil*, bylo pryč. Přesto jako *bych se* na ten nepatrný okamžik *napojil* na myceliální síť napříč veškerým jsoucím od jeho počátku až do jeho zániku. A *dostal* pořádnou pecku. Výsledkem byl šok, exploze *sebe sama*, agonie, euforie a... konečně to očekávané NIC.

A pak...

Pak najednou zase naskočila osobnost. Jako operační systém po restartu. Trochu zmatená a možná ne ještě úplně kompletní, ale osobnost už to zase byla. A začaly se objevovat obrazy. Krátké, vzpomínkám podobné záblesky, ale se vším všudy, včetně pocitů, vjemů a vůní. S myšlenkami patřícími té chvíli, ale jen té chvíli, bez kontextu.

Rozlehlá savana s dramatickou oblohou nad ní, bodání ledových kapek deště ve tváři, barvy ztlumené nadcházejícím večerem, únava a hlad, cíl ještě někde daleko za horizontem.

Tichý, jen světlem z ulice osvětlený pokoj plný nábytku a obrazů, před očima výplet dětské postýlky, vůně čistého povlečení, jeho ještě trochu drsný dotek na kůži, zvuky z vedlejší místnosti, tam je máma.

Posed v koruně stromu, vůně jehličí, boj s nudou a spánkem, přede mnou krajina zalitá ranním sluncem, v dálce siluety kopců odstínované řídkou mlhou, na nebi kroužící dravec, kručení v břiše, prdel bolavá

od tvrdé větve sloužící mi za sedačku, ale už brzy mě vystřídají.

Pod nohama v zelených kalhotách a hnědých polobotkách ubíhající dlouho neviděná, ale důvěrně známá dlažba v naší ulici, znuděná víkendová atmosféra létem rozpáleného velkoměsta, ještě tenhle blok a jsem doma, těšení se na džíny.

Dusný skleník, pach hlíny a tlení, milostpaní na kolenou mezi *figus macrophylla* a *persea americana*, ňadra vyvalená z korzetu, oči zvednuté a vpité v mých, pootevřená, trochu upatlaná lačná ústa, před nimi můj rtěnkou okroužkovaný penis ve špinavé dlani, za chvíli se jí vystříkám do toho jejího chlípného napudrovaného obličej.

Bahno a hnijící listí, já v něm a na mně chlap, vyvalené šílené oči, smrad týdny nemytého těla, zkažený dech v ksichtě, supění, ostří nože na mém krku, když do toho teď nedám všechno, je konec.

Tisíce takových a podobných momentů vytržených z různých životů. Některé jsem poznával, byly nepochybně moje, ostatní byly jen zvláštně povědomé.

Kmenové ohniště, plameny ozářené zjizvené tváře kolem něj, vousaté drsné obličej s rozpláclymi nosy žvýkající tučné maso před chvílí ořezané z rožněného divočáka, chřípí naplněné jeho vůní, omastek na bradě, kolem mě mí lidé, naproti lidé z plání, na rozdíl od nás celí pokrytí řídkou srstí, tohle je oslava uzavření míru, ale já jim nevěřím.

Až po horizont černá krajina po nedávném lesním požáru, ohořelé pahýly stromů a zbytky ožehlých kostí zvířat, v dálce ruiny periferie města s jediným,

nakřivo stojícím věžákem, houpu se na koňském hřbetě, vedle mě kulhá starý prošedivělý vlčák, brzy ho zase posadím do jeho koše za svými zády, cítím radost z řídkých ostrůvků nové trávy a ojedinělých výhonků pionýrských dřevin.

Bílá ledová pláň, nad ní šedivé nebe s o něco světlejším flekem těsně nad horizontem, kde se dá tušit slaboučké nehřející slunce, pod kožešinou moje holčička přisátá k prsu, mé nohy se sněžnicemi pomalu se střídající pode mnou, díky absenci jakéhokoli pevného bodu v okolí, podle kterého by se dal poměřovat pohyb, to ale vypadá, jako bych přešlapovala na místě, přesto se cítím spokojená a v bezpečí, jsem tady doma.

Větrem a chlístanci deště bičovaný strážní koš uprostřed nekonečného oceánu, pod ním pár ráhen a prťavá lodička, jako vyřezaná z borové kůry, v rukou teleskopický námořní dalekohled Kelvin & Hughes, co studí i přes rukavice, ale nemá smysl si ho přikládat k oku, je vidět úplný hovno.

Setmělé kino, příliš hlasitě puštěný zvuk chrčící ve slabých reproduktorech, pod zadkem dřevěné sklápěcí sedadlo uprostřed první řady, nedočkavostí rozpálené tváře, doširoka otevřené oči přišpendlené na obrovském plátně přede mnou, kde na pozadí s trilobitem velkými písmeny stojí: *Cesta do pravěku*.

Statisíce záblesků. Z odlišných prostředí, životů, dob, ale přesto nějak spojených.

Lazaret v kostele bez půlky střechy, zápach hnijícího masa a smrti, zima a strach, unavená zdravotní sestra ve špinavé a zakrvácené uniformě ukazuje

dvěma mužům v potrhaných mundúrech, koho dalšího mají odnést ven na hromadu mrtvých těl, ke kterým se patrně brzy připojím.

Nádherný slunečný den, most přes řeku uprostřed města, zástup spoutaných mužů, žen a dětí, já na kolenu opodál přivázaný ke svému defenderovi, u zábradlí drží dva chlapi v modrých pruhovaných tričkách krásnou černošku v hnědé kožené bundě a maskáčových kapsáčích, ta se otáčí přes rameno přímo na mě a bezhlesně šeptá: miluju tě. Já si rvu umělohmotné stahovací pásky na rukou do masa, ty ale nepovolíš, mám příšerný vztek, o to větší, že u sebe mám ještě tři nože, které nenašli, ale na které nedosáhnu.

Počkat!

To je ono! To je důvod toho pocitu vzteku, nedokončené práce, toho rozpáleného kopí v mých psychických vnitřnostech, toho duševního svědění, které nejde podrbat.

Vraťte to!

Načež se ozval hlas Petra Nárožného: „Říkáte vrátit? No prosím, jak si přejete,“ a mizející obraz mostu zase najel.

Jasně, ta černoška, to je Sofie! A ti, co ji drží, to jsou ti sráči od Sousedských milicí. A támhle stojí ten zmrd Řezník! V ruce drží sekáček na maso, ze kterého odkapává krev, a na jeho otlemené držce s čerstvým šrámem od čela přes oko a celou levou tvář až po zarostlou bradu mu pohrává spokojený úsměv.

Rázem to bylo jasné. Bylo to stejné, jako když po tom snu, který si nepamatujete, narazíte na někoho, kdo v něm byl. Najednou to naskočí.

Poklop si sedí zase na svém místě v klenbě sklepní kóje, já sedím na spodní palandě a v mé hlavě sedí strach. Bojím se o Sofii. Přesto, že nemusí být hned tak zle. Nejspíš prostě Shanti nedokázala slanit, takže obě vlezly do střešního bytu vedlejšího činžáku, což byla naše náhradní úniková cesta, protože protipožární dveře s bezpečnostním zámkem na půdě tohoto domu jsem prostě nerozlousknul. Teď jen stačí, aby se holky dostaly skleníkem nebo po ulici sem. Jenže nemůžu si pomoci, na mysl mi přicházejí všemožné scénáře a většina z nich je z filmů přístupných až od osmnácti a nekončí zrovna nejlíp. Moc dobře totiž vím, že i jednoduché a dokonalé plány se ve střetu s realitou dokážou změnit v nepřekonatelný chaos a skončit ve slepé uličce.

Nakonec se mi horko těžko povede sám sobě vsugerovat, že to ve finále určitě dobře dopadne a že stačí jen počkat, až obě děvčata v pořádku dorazí do autodílny a houknou na mě shora. Takže stačí jen nevyšilovat a nějak se tu do té doby zabavit. Což není problém, který by mě trápil, protože nějaké věci k vyřízení na seznamu mám.

Nejdřív vylovím z batohu vysílačku a zapnu ji v naději, že třeba zachytím hlášení, které se nás bude týkat. Například: „Ten starej negromrd i s tou svojí černou čubkou jsou v prdeli, zmizeli nám.“ Nebo: „Ten starej negromrd s tou svojí černou čubkou se zabarikádovali ve sklepě. Potřebujem erpégéčko.“ Nebo: „Tu černou čubku jsme chytli, ale ten starej

negromrd je zabarikádovanej ve sklepě. Potřebujem semtex.“ Nebo: „Chlapi, děláme hrozný věci, špatný věci, rozmyslel jsem si to, všichni okamžitě přerušete akci.“

Ale walkie-talkie mlčí. Hodím ho zapnuté na palandu.

Pak se zbavím masky, vyřídím si nějaké záležitosti na hajzlíku a začnu se probírat ukořistěnými zásobníky. Všechny kompatibilní s mojí čezetou nacpu do levé spodní kapsy kožáku, z ostatních se střelivem ráže 9 × 19 luger vyházím náboje. Téměř vystřílený šuplík do shadowa doplním a zastrčím ho zpátky do trojitě kožené sumky na opasku u levého boku. Zásobníky do škorpiona si dám do levé spodní kapsy. Jeden s náboji ráže .40SW přidám do batohu. Pak z vlastních zásob doplním zásobník v Řezníkově Glocku 21. Vejde se jich tam třináct. Obtáhnu závěr, pak šuple ještě vyhodím a doplním náboj, který po obtažení zaplul do komory. Takže čtrnáct. Když je čas, dělám to tak už automaticky. Jedna kulka navíc může být někdy zatraceně užitečná. To samé pak provedu i u shadowa. Nevrátím ho ale zpátky do zadního vnitřního pouzdra, ale připnu si vpravo na opasek kydexové a s tichým zaklapnutím ho zasunu do něj. Do zadního si dám glocka. Zbytek devítek volně nasypu do jedné z uzavíratelných vnitřních kapes báglu.

Vysílačka za tu dobu ohlásí jen, že „sever je čistej“. Dave na to odpoví, aby nechali na hlídkových stanovištích jen nezbytný počet mužů a zbytek poslali k radnici na Štrossu. Sever je Stromovka. Sady, zahrady a asi nejděravější a nejostřejší stráž hranice

Pevnosti Letná. Jestli Milice obsadily tuhle oblast, mají už asi pod kontrolou i všechno ostatní.

Sundám si kožák a ledovým sprejem si zase postříkám rameno. Pak odmotám gafu na levé noze, vyhrnu si nohavici a zbytek spreje použiju na umrtvení řezného zranění na holeni, protože teď přijde na řadu ta pravá zábava pro pořádný chlapy. Je potřeba šít. Rána se táhne od kosti asi šest centimetrů přes sval nalevo. Křivě se na mě šklebí, je docela hluboká a začíná znova krváčet. Zkontroluju, jestli v ní nevězí zbytek skla, ale všechno vypadá čistě. Navíc kdyby v ní něco zbylo, asi bych to pocítil už po cestě. Vytřu ji lékařským lihem politou gázou, očistím okolí a celé to pak přestříknu Septonexem. Přímo na ránu se to prý používat nemá, ale chci mít jistotu, že pod šitím nezůstanou nějaké sajrajty, co později způsobí, že se rána podebere. Z kožáku vytáhnu kápézetku a z ní šití; zahnutou chirurgickou jehlu s trojúhelníkovitým průřezem a hedvábnou nit. Sundám si levou rukavici, všechno včetně rukou zase přestříknu dezinfekcí a jdu na to. Prsty přitáhnout okraje rány k sobě, povytáhnout a kolmo propíchnout kůži, pokud možno stejně daleko od okrajů. Protáhnout, ustříhnout nit, udělat uzlík, utáhnout tak akorát, zastříhnout konce.

„Tady Alfa dvě, Dave, poslední bévépéčko je naše a provozuschopný. Přepínám.“

„Dave, skvělý, Alfo, máte řidiče? Přepínám.“

„Pablo to koupil. Rozhodí to, ale momentálně je mimo. Přepínám.“

„Rozumím, někoho pošlu. Kde přesně stojí? Přepínám.“

„Nahoře u Gennetu, v parku u pláně. Přepínám.“

Jestli se kluci moc nepřepínají.

„Rozumím. Dave konec.“

Jo, tak tohle je fakt konec. Pro Letnou, jak jsem ji znal, určitě. A Sofie pořád nikde.

Další steh.

Jehlec, věc sloužící k pevnému uchopení jehly, nemám, ale rukavice poměrně dobře plní stejnou funkci. Trochu to píchá, ale co jiného byste čekali od jehly. Zní to, jako bych byl kdovíjakej tvrdák, ale myslím, že větší zásluhu na tom má to zmrazení sprejem. Další steh. Vypadá to docela dobře. A další.

Walkie-talkie se opět probudí a někdo žádá posily do Kamenické 6. Dave odpoví, že tam posílá čtyři chlapy. Nemám páru, o co tam může jít. Pak Dave udělí příkazy ohledně téhle posily dvěma velitelům, ozve se jejich potvrzení a vysílačka zase zmlkne.

Další tři úhledné stehy.

Už jsem pár ran zašil, ale nikdy svoje. Na vlastní kůži je tohle moje premiéra. Vypadá to ale, že předchozí praxe byla užitečná, jde to jako po másle. Okraje kůže i s podkožím k sobě správně přiléhají a na zašitém kousku se tvoří ucházející ranový hřeb. Což je jen doktorskou hantýrkou napudrovaný výraz pro krabaté krvavé jelito.

„Tady Dave,“ ozve se zase vysílačka. „Všem oddílům, opakuji, všem oddílům: v rámci standardních bezpečnostních opatření se okamžitě přelaďte na frekvenci číslo 5 a nastavte kódování 12. Frekvence 5, kódování 12. Provedení potvrďte až na nový frekvenci. Dave konec.“